emigrat în pagini de jurnal

2003-2009

EMANUEL POPE

această arheologie,
prietenului meu Cătălin Capotă

emigrat în pagini
~~de jurnal~~

(fragmente regăsite
din jurnalul anilor 2003-2009)

Cuvânt de înțelegere

Prin anii 2009, 2010 am publicat pe câteva site-uri (mai mult sau mai puțin) literare fragmente dintr-un jurnal pe care îl ținusem în perioada în care m-am bucurat de statutul de emigrant la Londra, reușind într-un final chiar să-l public online, în mare parte, sub forma unei cărți. Anii au trecut, multe dintre site-urile respective și-au încetat activitatea și odată cu această stare nouă de lucruri am pierdut accesul atât la cartea online cât și la multe dintre fragmentele postate de mine pe net. Mai târziu, am încercat un fel de arheologie si am mai găsit pe net fragmentele ce sunt cuprinse în această broșură. Desigur, aș mai fi putut să încerc o refacere a întregului revenind la caietele fizice ale jurnalului – chiar un timp am cochetat în mine însumi cu ideea asta- dar cumva am simțit că nici întregul nu ar fi fost același, ca să nu mai vorbesc de travaliul descifrarii jurnalului după atâția ani. (știu ce spun!)

În concluzie, după cum veți regăsi și în paginile de față, mi-am spus că are mai mult farmec așa: "ca întregul să rămână presupus și nu explicitat la sânge."

Iar altfel, cum ar fi spus în acei ani un prieten, acesta este **jurnalul unui om tulburat și comic în același timp.** Sper să vă fie cu folos!

autorul

2003-2004 *(fragment)*

Unde cărțile nu vor mai avea pe paginile lor inserate, alături de text, calcule și cifre. Însemnări ale unui trai chinuit, înfometat. Câtă realitate. Pe paginile cărții "*Călătorie în Sicilia*", exact acolo unde Viitorini descria cum vlăstarele Siciliei rodeau din picioarele de lemn ale scaunelor de foame, cineva își notase cheltuielile de trai zilnic: chinul de-a împărți banii sau cu alte cuvinte… despre suferință și jignire.

Cred că atunci când citești faci timpul să se oprească, îl întrerupi. Creezi o nișă în timp.

Cât de mult rău pot face oamenilor. Mă gândesc și simt cu putere că sunt "*opera*" propiului meu nemăsurat orgoliu; că viața mea nu este decât scrierea sa oribilă; cât de singur mă simt când acest orgoliu mă părăsește și asta îmi dovedește urâtul adevăr al existenței mele.
Îl întrebam odată în tinerețe pe Cioran, la modul retoric, notând pe o carte lângă chipul său: cine ești tu, tinere? cine te dorește? Acum, amar, mă văd cât de fandosit eram și ascult reciproca în mine ca un ecou: dar tu, acest om cu fața vopsită, cine te crezi că ești? Răspunde! Aruncă orgoliul și vezi ce-ți mai rămâne. Nimic. Ai pierdut.

Nu vreau să stau sub verbul "*a munci*". Descântă-mă, Doamne, cu alte incidențe!

Cămin fără cuier: Anglia.

Solitudine nemulțumitoare. Nu pot găsi un sens sau o idée generalizatoare. Tot ce se scrie la București e la fel cum e și limbajul meu: numai ciotură. Intelectualizat și cu iz mediocru, dulcegării, ieftinături, nimic durabil. De ce? Cum să ieși victorios din înfruntarea cu convenienta indusă? De ce atunci când scriu tonul e diferit și nu sună cum e tonul gândurilor mele? Ce dedublare meschină. Totul mă eșuează. Un singur culpabil: eu.

Astăzi ieșind din baie pentru o fracțiune de secundă m-am gândit să îmi iau halatul. Ce batjocură! Halatul se afla la mai mult de două mii de mile distanță. Aici nu aveam nici un halat. Câtă impietate în această poveste. Prins în fața simțurilor interioare cu atâta dezarmare.

Mă gândesc că acum, la vârsta de 37, mai am de parcurs un interval echivalent cu 40 de excursii de-ale lui Panait Istrati în Rusia. Nu e puțin și asta e liniștitor.

Nu se întâmplă nimic nou în aritmetica relațiilor interumane și nici nu se va întâmpla. Asta e clar. Așa că nu vă mai poziționați în așteptare. Au tot făcut asta serii nenumărate de indivizi. Iritați astfel nu numai normalitatea, dar și posteritatea. Celor mai habotnici dintre dumneavoastră le recomand corespondența lui Kafka.

Este evident că nici cu șapte brațe nu poți avea o bună îndeletnicire cu viața. Privește la Shiva.

Sinuciderea văzută ca o ștafetă. Te speli pe mâini. Faceți voi, se spune în acest mod, că eu până aici am putut să alerg. Iar dacă ar fi să îmi imaginez răvașul unui sinucigaș, ar suna ca-n celebrele vorbe de la Exarhu citire: *"lovindu-mă am renunțat"*. Simplu, concis, serios, deloc mediocru și bine relaționat cu lumea, dar nu știu dacă și cu sinele. De ce nu?

Nu singurătatea este cea care doare, căci dimpotrivă ea poate fi loțiunea perfectă pentru o meschină sau nu nefericire; pentru epatarea unei căderi sub forma unei virtuți. Dar nu. Durerea vine numai de la nevrednicia de dinaintea singurătății. De la răspunsul tău de mai înainte, de la faptele tale, care deși nu erau conforme cu tine te-au desemnat într-un fel anumit, trădându-te și care acum te-au aruncat la marginea relațiilor umane. Nu contează domeniul în care te-ai reprezentat.
Poți rezista suitei de stări pe care o implică singurătatea, dar nu poți rezista conștiinței că nu ai valoare. Fără o "*declarație de valoare*" pe masa egou-lui ești proscris a accepta singurătatea nu ca o închisoare ci sub forma unei pedeapse binemeritate.
Petreci zile, luni, ani în această închisoare în care paznicul ești chiar tu în mii de chipuri. Degeaba îți freci curul de podele. Nu vei reuși să te ridici dincolo de meterezele acestui Alcatraz. Cel mult vei reuși să-ți pari, ție însuți, temerar. Oricum paznicul îți va surâde din umbră, privindu-ți încercările.

De câte ori m-aș putea păcali? De un miliard de ori. Asta e clar. Poate că nu sunt scriitor, dar ce durere ar fi această veste instituită.

Memoria mă resetează continuu. Cine Dumnezeu a adormit cu degetul pe butonul meu de "*reset*".

Am în mâna dreaptă o idee despre mine, în cea stangă ascund o idee despre voi şi aş vrea să le găsesc la amândouă un numitor comun. Pentru asta e nevoie de o sumedenie de lucruri de ţinut minte. Foarte greu.

Victimizarea face parte din repertoriul persoanelor "*puse pe fapte mari*".

Iubirea e o adicţie ca şi viaţa.

Viaţa este încercarea de-a te „*scutura*" de nesăbuinţa naşterii.

Mireasmă, desfătare, vis. Cuvinte. Şi *Laleli* este un cuvânt şi în cuprinsul său lărgit regăsesc-pentru cât timp oare?- aceste trimiteri, aceste singularizări.

Am pornit creând un personaj care bea tot timpul. Acum după atâtea repetiţii nu mai pot ieşi din pielea lui. Himera devine statut. Închipuirea şi ea… faptă. Visata pierzanie, succes. Cât de uşor se reconstruieşte omul când e vorba de un model negativ.

Epicur: l-a rătăcit pe om plimbându-l prin curtea propriilor lui pofte.
Seneca: l-a încurajat pe om în solitudinea neaşteptării zeilor.
Freud: a rechemat irevocabil toţi fiii risipitori acasă.

Lumea toată e făcută la derută. Dumnezeu însuşi a făcut lumea la derută. Cine se pierde în ea, e pierdut bine, cine nu, e salvat.

"*Am o gaşcă de poveşti*" (Caraluna)

Apariţia neaşteptată a omului tânăr şi muritor a zdruncinat monotonia vieţii nemuritorilor.

Săracia morală a unui om nu decurge din calitatea oarecare a faptelor sale, ci din lipsa de imaginaţie care se citeşte în spatele lor.

Fericit e omul pe care lumea îl cunoaște după faptele sale bune.

Goana bărbatului după femeie este copia goanei după Dumnezeu. Amândouă sunt alimentate de aceeași dorință de nemurire.

Mintea omului poate întrece ușor în închipuire realitatea imediată pentru că ea nu este "închinată" lui Dumnezeu ca creator și deci funcționează ca un virus în interiorul creației. Ea se închină fiind numai logicii ei interne.

"Eu l-am luat pe Dumnezeu în chirie!" (Gelu)
"Lumea asta e nebună și umblă în curul gol pe lună!" (Gelu)

Săracită de adevăr sau de accesul la acesta, lumea își caută sensul ființării ei înafară. Așa s-a născut Dumnezeul ei, cel Mic.

Într-una din nopți a venit la mine un înger. Ocupat cu problemele nerezolvate din ziua precedentă, i-am cerut să-mi lase un număr de telefon după care i-am întors spatele. Pînă și în vis...of!

Pentru a încălca o normă morală trebuie găsit un zeu mai puternic decât cel care a impus norma respectivă sau decât cel sub a cărui înrâurire sau divinație s-a născut norma. Altfel e cădere și păcat.

Azi am leșinat. Simțeam valul morții cum îmi bătea în față. M-am lăsat sedus de greutatea lui. De ce atunci să mă tem de "*ape*"?

Cum să scoți viața din viață?

Iată, cinzeci și nouă de ani și încă rănile orașului Dresda sunt purulente.

Cei care se sinucid vor să separe Dumnezeul lor de al altora.

Din două fapte s-o faci mereu pe cea bună; din două rele să naști o faptă bună. Acesta este secretul vieții adevărate!

Repetiția lui zero se petrece mereu în vecinătatea acestuia.

Să schimbi vocalize cu satana stând pe scara sufletelor- risipești cu o vocală cât nu poți aduna apoi cu nouă vieți.

Nimic nu crează o vină mai mare ca distrugerea unei ordini în suflet.

Repetiția ca instrument împotriva minții. Religia.

Femeia- *ligheanul de argint al adolescenței.*

Compromisul de dragul datoriei. Alchimia acceptării compromisului.

Să simți să fii om!

Scutit de viață.

Serenisima splendoare!

Eu trebuie să trăiesc în vecinătatea poeziei. Numai acolo voi putea respira aerul fără violență al apropierii de oameni.

Din acest deșert nu mă pot scăpa decât cuvintele.

Omul social e ca un burete de absorbant: de la sine către alții, de la alții către sine.

Pentru Dumnezeu suntem răul pământului; îngerii sanitari vin și ciugulesc sufletele ieșite ca bacteriile la lumină.

Vehemența cea mai mare o vom găsi-o întotdeauna la cei care simt că o pierd.

2005 *(fragment)*

Ca poet te serveşti din aceeaşi mulţime de cuvinte din care se adapă toată lumea. Dar numai unele te pot exprima adevărat, celelalte doar le ascund pe acestea ca într-un puzzle imens. Oare căprioara nu bea din acceaşi apă cu lupul?

Refuzând dragostea ce moare, refuzând viaţa care este sufocantă, refuzând imboldul de-a nimici orice şi oricum, iată cumsecădenia unei posibile acţiuni morale.

Surâsul Giocondei, zâmbetul lui Hitler şi râsul partizanului sârb în faţa plutonului de execuţie nazist.

Anul prezent se poate bănui uşor că se află la egală distanţă între holocaustul celui de-al doilea război mondial şi un cutremurător fapt viitor asemănător. Când va recidiva fiinţa ucigaşă din noi?

Nu mă mai vreau măsurat. Toţi cugetă şi măsoară. Şi ca nişte cioclii ies din scorburile lor cu instrumentele de măsurat gata pregătite. Eu vreau să merg pe autostradă. Chiar şi o ratare pe autostradă e preferabilă oricărei alte măsurători pe un drum mărginaş.

Acumulez din ce în ce mai multă Karmă. Ceea ce sperie este gândul transmiterii ei următoarei generaţii. Cum să mai fie uşor chiar şi un singur pas.

Puşcăriile- îndemn la viaţă.

De ce sunt obsedat de iubire? Desigur Freud avea dreptate cu privire la copilărie. Dar nu total, întotdeauna există şi un rest (ca la Noica) care ţine de cu totul şi cu totul alte reguli sau de nici o regulă: accident. Omul este întotdeauna "*şi încă ceva*". De altfel mă încăpăţânez să văd în iubire şansa de a-mi regăsi visările mele.

Acum trăiesc un timp mort în care stau chircit în timpul oaselor mele, ca-ntr-o carcasă de porc expusă în abatorul vieții.

Fericiți pompierii de profesie, care au zilnic acces la eroism. Singurul eroism îndreptățit în civilizația modernă.

Cele câteva cărți ale lui Cioran se arată publicului mai mult sub forma unor fragmente decât a unui întreg. Cioran a premeditat aceasta în maniera lui Nietzche, nedorindu-și martori la întreg. Întregul rămâne presupus și nu explicitat la sânge.

Încântați de perfecțiunea geometrică a balisticii artileriștii uită că la tința traiectoriei unui obuz se află ființe umane. Mai mult de trei sferturi din curba descrisă în aer este vis, pasiune și perfecțiune. Restul este plata acestei îndrăzneli de-a o desena.

Imaginea unei discuții telefonice între două morminte. Alo! Sunt vecinul de alături, te aștept de cel puțin o sută de ani.

"*Acumularea cantitativă provoacă salturi caliatative."* (Laleli) Absolut fals.

Singurătatea fără proiect este o singurătate pierdută.

Așa cum îți poți închipui că ai iubi o carte despre care nu ai aflat încă nimic.

Cultura de dragul culturii sau cultura de dragul umanității?

Bombardamentul Londrei în 1942 scoate la iveală dovezi arheologice din vremea romanilor.

Aș scrie și pereții, i-aș acoperi de cuvinte, de cuvintele care mă obsedează ca având forța necesară de a schimba lumea în bine.

Numai după ce ai acceptat trecutul te poți înfrupta din prezent.

De ce nu reușesc să fiu Peter Pan pentru copilul meu?!

Evaporarea unui mare călător, Ioan Paul al II-lea.

Miracolul lupului din Gobbia.

Femeie cu alveolele murdare. (distanța între religii)

Toți sunt oameni, tocmai de aceea: sunt oameni.

Defoe a știut ce face când a ales insula ca loc de analiză a omului și nu orașul.

Am să continuui cu acest joc al amănuntelor, al amănuntelor gândirii. Aceste fugare descrieri sunt ieftine, dar au un orizont încărcat, ascuns în spatele liniilor de luptă. Acest orizont mi-l doresc aproape și cunoscut mie.

Să vă mai spun un secret: Romeo n-a murit!

Bulgaru și frica lui: "*vezi că pierzi proprietatea termenilor*"; are dreptate, dar vai, prietene, ce sărac te arăți așa. Bulgaru nu e filozof, e un moralist. Ceea ce nu e puțin pentru un om, dar e puțin pentru ființă. (mă feresc a spune "adevărul ființării")

Adevăr în idealism nu există. Adevărul e un compus al logicii, al raționamentului. De aceea marea majoritate a filozofilor au greșit. Deosebim la om simțul realului de idealism. Dihotomia trăirii: existențialism/idealism.

Greșeala unor scrieri cu un pronunțat caracter psihologic, autorii se cred prea deștepți. Idealismul proscris este un fapt de existență. El nu are adevăr, el este. Dar este prin omisiune. Omisiunea este dată de inadaptabilitatea care îi este caracteristică. Adică există prin proscriere. El are un mod special de a se institui; apare numai când este îndepărtat și renegat ca fiind vicios. Viciul de raportare la cunoaștere și la rațional, la adevăr și valoare, îl naște și îl mărește. Întotdeauna prin încercarea de a-l compromite.

Ciudățenia vieții este că trăind cu vise, speranțe, iubiri nu faci altceva decât să distrugi realul din jurul tău instituindu-te în altceva, care este idealismul ca tărâm.
Iubim idealismul și suntem vinovați de el. Poezia ca imprecație a idealismului.

Nu putem fi idealişti decât în măsura în care suntem agresaţi de realitate. Idealismul în formele sale care nu sunt frivole ne conduce cel mai bine fiinţa către acasă. Idealismul contestă existenţa mutând trăirea ca sentiment în altceva … care ne consubstanţializează *"în fapt*". Mai uşor poţi fiinţa idealizând decât gândind.
Oameni, vă spun cinstit, nu putem locui decât condiţionările noastre. Pe care le putem doar aproxima cu greutate şi faptă. Dar făcând acest exerciţiu de durere realizăm de fapt mult mai mult; neeficienţi pentru datul care ne circumscrie reuşim de fapt, în mod sublim, a ne înfiinţa clipă de clipă în ceva mult mai substanţial: în ideal. Cu toate cele ce greşim, tensiunea ne este ordonantă şi ne mută, ne transgresează efortul în altceva: în ideal.
Iată locul tău, omule. Acolo clădim cu toţii, nu pe pământ. Terra e arena unui mimetism din care efectele mimetismului nostru ne smulg în înalt. Fără de ştire suntem cu toţii eroi de basm.

"Tulburaţi şi comici" (Bulgaru) Da. Tulburaţi ca fiind necoerenţi şi comici pentru că suntem tragici în acelaşi timp.

Dialogurile între oameni sunt încercări ratate de a exista. Fiecare doreşte să existe macar, fie şi la nivel semantic. Ceea ce putea să pară a fi o polifonie, nu e mai mult decît un vacarm de voci. Un vacarm de voci ca pe vremea confuziei din Turnul Babel. Simţim că pierim şi eminamente ne încrâncenăm în cuvinte. Neputând exprima durerea cea adevărată, poate din falsă pudoare, vorbim despre orice altceva azi, rămânând ca mâine, poate, să fim mai curajoşi.

Îndemn: să nu fii noapte pentru nici unul din semenii tăi.

Omul este marele atribut al eticii.

Forţa consolatoare a spiritului unui om este direct proporţională cu numărul cărţilor citite.

Viaţa ezită în faţa caracterului... dar întotdeauna revine şi atunci îşi ia revanşa.

Te iubesc, marea mea speranţă şi dragoste!

"Viața e singurul loc în care nu putem trăi." (M. Vțatievna)- deși trăim, nu putem ființa, deci suntem doar ca niște vizitatori pe Lună.

Mitul lumii pe autostradă.

Omul ca individ poate exista, dar ca ființă nu poate decât ființa.

Axiomă: omul este o sumă de posibilități. Omul este expresia cea mai încercată a ființei.
Deosebim trei tipuri mari de condiționare:
1.condiționarile de apariție
2.condiționări de proces
3.condiționări de modelare
Omul ca sumă de răspunsuri la suma de condiționări.
Pericolele omului:
amorul propiu
încetarea demersului rațional ori atotcuprinderea sa în rațional
căderea în iluzie, în vis- locuirea unui sentiment ca pe o țară, beția și mediocritismul asumat, iubirea
excluderea determinărilor materiale
trăirea sentimentului religios fără a-i face loc și lui Dumnezeu
subjugarea în social
umanismul ca sentiment familiar
violența ca finalitate
singurătatea fără proiect
psihologismul fără barieră, încercarea practicată ca metodă

Teoria lui Dao: viața este vasul și omul îi este conținut: omul este folosul și limitele vasului îi sunt profit omului. Vasul care îl conține pe om ca folos și omul care îl denunță pe vas ca profit.

Marea întrebare? Ce a neliniștit ființa în așa măsură încât l-a produs pe om?

Am nevoie de iubire ca de un drog. Viciul iubirii.

Cum să stea omul liniştit fără iubire? Cum să stea cu gândurile sale întemeiate în nefiresc fără un legământ cu zeii? Mereu cu frica în spate şi cu vidul în faţă, omul are nevoie de iubire pentru a rebalansa raportul de forţe. Altfel nu se poate.

Zidul chinezesc nu s-a constituit el oare, într-o anumită măsură mai întâi ca gând şi apoi încă o dată ca nume. Abia a treia alcătuire a sa a luat corp de piatră. Fiecare din cele trei alcătuiri se sprijină una pe cealaltă. Pentru mine, care nu am vizitat China, primele două alcătuiri nu sunt astfel mai puţin reale decât "piatra înşirată". Gândul de "*mare zid*" şi numele "*marele zid*" alcătuiesc şi de la această distanţă un poem care sperie.

Şi dacă scara de valori a unui individ nu ar avea decât o supremă valoare la care ar raporta totul: eul. Ce poate să intereseze mai mult pe individ decât persoana lui? – acesta este un gând negru.

Greşeală: a te comporta ca şi cum ai fi nemuritor.

Doresc să fiu lăsat la vatră.

Răul lucrează prin disoluţie şi dezbinare.

Ce nebunie au creat oamenii: cuie din cupru folosite pentru a ucide copaci. Borgia în epoca modernă.

Asemeni unei curve uneori dau telefon acasă: alo, radăcinile?

Am pătruns prin efracţie în rai; pentru o clipă raiul devine ceva existent, real- îmi petrec gândurile prin firele de păr ale iubitei, ce poate să îşi dorească mai mult specia individualistă a criminalului din noi?

Dacă chiar acum, cineva departe, tocmai răneşte în chip deslușit vreunul dintre firele de păianjen ale întregului care sunt?

Mitul cioplitorului din Dobrogea pe care l-am inventat. *"Ciuplea, Ciuplea! Doru-i greu / și-am să mă fac derbedeu!"*

Sunt însemnat cu absurd. Este absurd să fiu atât de disproporționat între ceea ce vreau să fiu și ceea ce viața denunță a fi adaptat perfect. Nu disproporționalitatea între ceea ce sunt și ceea ce aș vrea să fiu, ci între ceea ce reușesc să fiu și ceea ce îmi comandă tot ce mă înconjoară. Proporția este un atribut al bunului simț, raportul se întemeiază între două stări cu referință la armonie. Altfel nu e ființabil și e trădător. Deci trădător este orice disproporționalitate în timp și spațiu. (oare sună exagerat?)

Dacă vrei Doamne să mă aperi de nefiresc, apără-mă cu "iubire".

"Dragostea nu trebuie să doară". (Poșa)

Aerul îl simt pe umeri, presat de iubire.

Ce temeinică este îndoiala în cunoaștere, dar nu în iubire. La porțile iubirii trebuie stat în așteptare, vigilent, strângând în brațe viguros o bâtă. Căci oaspeții tăi nu pot fi decât de două feluri: iubirea și cei ce vor să rănească iubirea. Atât de simplă e ecuația. În gardă fiind se stă recitând psalmi de iubire. Pe iubire o aștepți primind-o; pe ceilalți îi articulezi cu bâta fără somație. Pe drumul iubirii tale te vor rătăcit doar cei ce vor să te lipsească de ea.

Povestea încopciatorului de sicrie.

"Zeii au hotărât: trebuie musai să mă fac filozof."

Pentru cine va avea însămânțare cuvintele mele?

Și dacă justificările ar fi un florilegiu de gândire acumulativă și nu ar fi un viciu de "*creștere*", eu tot m-aș face vinovat. Scriind îmi spun că multele forme ce mă așteaptă vor fi acoperite doar de expresia unei adânci dureri. Dar nu putem folosi durerea ca pe ceva echivoc. Nu!

Romanul teatral sau așa cum îmi place să-i spun "mimetic".

O altă întrebare: prin tine națiunea, ființa acesteia, crește sau scade în Adevăr?

Foițele de ceapă ale omului; învelișurile sale.

Idee importantă despre matcă: să împlinești sau nu o determinare și dacă da sau nu, cum stă aceasta față de ființă. Te primește ființa fără o așezare bună în condiționările tale? Ori drumul către ființă devine accesibil odată așezat cu adevărat în aceste condiționări?
Altfel, cum scapi de condiționări? Cunoscându-le, asumându-le în ce au acestea mai relevant, mai puternic?

Conștiința care îți privește sinele cu severitate.

Devine echivocă relația dintre frustare și sentimentul vieții?

În același timp de reținut: viața plină de frustrări nu reprezintă în cel mai înalt grad o viață petrecută în bojdeuga întâmplării. Mă nasc determinat, petrec întâmplarea, dar totul rămâne un efect cauzat de determinare.
A te așeza sub incidența întâmplării conduce inevitabil la exuberanță, la exuberanța unui sentiment de bogăție. Bogăția aceasta poate semăna cu un sentiment de așezare într-o comedie de situație. Determinismul imanent vieții se va prezenta sub forma unor înlănțuiri ce vin și joacă un renghi întâmplării. Dar omul este altfel. Iubim întâmplarea, ne dor frustrările și încercăm zilnic să ne nimicim determinările imediate.

Despre frustrare. Este o lipsă, ceva care îți lipsește. Ceva ce ai avut și acum îți lipsește. Îl simți pierdut. E o senzație de minus. Cât îți lipsește? Nu poți spune cum ți-a dispărut și te afli neîndreptățit în fața acestei lipse. Îl cauți, nu îl găsești. E un dor de acel ceva și care întotdeauna te trimite înapoi la timpul care l-a conținut. Nu poți fi frustrat de un lucru pe care nu l-ai avut sau care nu ți-a aparținut. Cel puțin ca posibilitate.
Putem spune că poți fi frustrat și de o emoție sau de un sentiment. Frustrarea induce în ființa ta un sentiment de nedreptate.
Mai putem spune că omul poate fi frustrat de un sentiment religios. Aprioric l-a deținut… în bagajul său genetic, nu știm.
Se mai poate spune și că viața e frustrantă; că poți fi frustrat de fericire, nu? Dar asta înseamnă că ai cunoscut-o deja. Unde?

Întâmplarea de asemeni poate frustra omul.
Cum să te aperi de frustrari?
La fel ca și de celelalte pierderi: prin detașare. Dar te poți detașa de fericire? Eu oricum am avut mereu o relație proastă cu fericirea. Nu m-a interesat sincer niciodată fericirea mea. Nu am spus "împlinire", asta e altceva. *(text scris dimineața pe când călătoream într-un autobuz)*

Întâmplarea este vecinul vieții. Proximitatea acesteia. Dar viața fără întâmplare devine câmpul steril al determinării.

2006 *(fragment)*

Criminalitatea utopică a unei idei poate ucide mai multe gândiri sănătoase decât poate face o revoluție.

Am zis verde de cais si-am cuprins un măr în vis.

Ce poate fi mai elaborat decât sărutul unei femei necunoscute. Nu am cunoscut.

Mi-ar trebui o decorație pe care să o port în zilele în care consider că aș merita-o.

Nu trebuie să-mi lipsească vara piersicile, de ambele feluri: cele păroase când mă gândesc la femei și cele lipsite de păr când sunt limpede și mă simt copil.

O să-mi cumpăr un arc cu care să-mi exersez ținuta: coordonarea minții, a ochiului și a mâinii.Voi atașa tolba de săgeți la scaunul de pe care obișnuiesc să scriu.

Lemnele scufundate pe fundul mării întotdeauna înfloresc. Dar nu toate lemnele se scufundă.

Toate sunt jocuri și toate sunt jocuri periculoase. Ce joc nu s-a jucat? Patima evidențelor la Carl Sagan. Poate e un joc care merită.

O strănepoată a lui Marx găsește oportun financiar să vândă locul de veci în care se află îngropat ilustrul ei străbunic. Ei cum stăm cu "*capitalismul*", domnule Marx? Teoria văd că vă bântuie și în mormânt.

Posibil ca scrisul să nu fie important decât în măsura în care ego-ul este o marfă căutată. Adică ești în timpul tău o marfă de calitate.

De ce formulele simple nu mai prezintă încredere?

"Eul" meu precum o casă luată de ape.

“Când vor femeile, până și Hanibal își ucide elefanții.” (deducție cu Poșa)

"Capitalul lui constant de remușcări" (după Gabriel Liiceanu)

Închizând ușa îmi voi lăsa timpul să-mi bată neputincios în ea, ca un slujitor neinvitat la petrecere. Îl voi lăsa acolo câteva ceasuri bune, timp în care îmi voi savura whisky-ul și țigara.

“Că răul lasă cu coada lui și un pic de bine când se petrece prin lucruri”, nu există îndoială. (discuție cu Caraluna)

Interesantă formularea lui Poșa cu privire la Moromete bătrânul: ăla nu avea probleme personale, el avea problemele lumii, ale umanității.

Ai grijă ce-ți dorești!

De ce să nu pot dezerta de la aceasta alaturare a mea cu amintirile? Amintirile care alcătuiesc forma pe care mi-o îmbracă întrebările. Ele fac din persoana mea ceea ce sunt. Fără de voie mă simt îmbrăcat cu ele și astfel capăt și eu formă înăuntrul meu. Forme reflective ale gândirii pe care le simțim ca proprii. Fără de ele ne-am pierde firea.

Tăcerea când persistă începe să locuiască timpul. Devine spațiu.

Sinele un conglomerat de reflective stări. Foarte posibil, matur fiind, să găsești sinele tău nu foarte bine dezvoltat, în germene, fetus, embrion. Iată ființa unde se ascunde, nevizibila doamnă, retrasă într-o solitudine a așteptării. Mereu acolo, cu sinele tău.

Ca sinele necurtat de sine.

Cele mai frumoase vise ale tatălui meu erau cu turme de oi. Cele mai frumoase vise ale mele sunt cu pești exotici. Într-unul din ele am petrecut cel puțin o zi în râul Ural, sub apă, într-un coafor unde asistam la prepararea eleganței lor. Superb.

2007 *(fragment)*

Aleluia! Mi-ajunge atâta drum. Ajunge atâta drum în care nu faci altceva decât să verşi, zi după zi, tot vinul. *(lui Poşa)*

Nu exista istorie care să nu se repete. Nu există prostie pe care fiecare dintre noi să nu o repetăm... şi asta explică tot.

"*Cum poţi iubi şi suferi atât de mult!*"- mama scriitorului Mihail Sebastian. Mama mea nu a ştiut să-mi spună.

L-am declinat la genul masculin, la cel feminin, însă Dumnezeu rămâne ascuns. El este neutru mereu.

Cuvintele devin nesemnificative şi oamenii asemeni lor. Nu este de nici un folos recunoaşterea lor ca fiind imperativă. Este o deziluzie, este o degringoladă de lucruri neiubite. Nu e nicidecum simplu să-ţi imaginezi construcţii. Chiar şi la un mod simplu. Dacă vei da greş? Dacă nu vei spune ceea ce vrei, ci numai vei schiţa acest lucru? Intolerabilă întrebare. Pe de altă parte: intolerabilul abis al neexprimării.
Numai cuvintele mă mai pot salva. Am rămas doar eu şi ele. Dincolo de noi e toată lumea. Aici e lupta mea cu ele. Eu şi ele, cuvintele.

Deşertul: închisoarea înlocuită de deşert.

Şi totuşi cât de mult îmi doresc să rup odată gheaţa asta mediocră şi înfometat să încep să urc muntele.

Încep să înţeleg cum de-am rămas în timp agăţat de tavanul camerei tale. Mi-au trebuit 20 de ani.

Toată lumea mă pune la munca fizică a maimuțelor. Nimeni deci, nu mă vrea muncind cu adevărat.

Să nu măsori abisul. Pentru abis nu există decât două unități de măsură: divinul și căderea sufletelor.

„Aurul ceții"- acesta este un poem.

Închide ochii și vei ști unde sunt!

Visul cu cei trei prieteni: motanul, omul și șoarecele. Viață de emigrant.

La Marin Preda era „*idee integratoare*", era o expresie care apoi se oglindea prin scris în ochii cititorului ca o siluetă a scriitorului.

Visul cu fluturarea cămășilor albe, ca niște batiste, pe coline, în așteptarea trenului.

Cuburi cu pene înfipte în muchii. Cubul negru al lui Bacovia.

Să nu poți sărbători înăuntrul tău lumina începutului din cauza unor *"rușinoase aduceri aminte"*.

A te ascunde în spatele unor vitralii pictate de un egoism suprem.

Să fii condescendent cu nebunia altora. Alții să fie condescendenți cu nebunia ta. Oare asta să fie umanitatea?

Timpul e un décor pe care multe dintre voci stau însăilate.
Îngerul sta și el alături de mine. Ce fel de înger e acesta care își risipește puterea cu mine? mi-am spus. Nimic din ce am făcut nu merită atâta indulgență.
L-am întrebat:
- Ce fel de înger îmi ești?
- Ce fel de om te consideri că ești, așa fel de înger îți sunt? mi-a răspuns acesta politicos.
M-am repezit țâfnos:

- Ce fel de om sunt, păi sunt...? și apoi am căzut adânc, foarte adînc pe gânduri: "*Chiar, ce fel de om sunt?"*

Deziluzia gnoseologică: cine se întreabă nu găsește răspuns; cine răspunde pierde curiozitatea întrebării.

Neavînd darul înțelepciunii te poți ancora doar în poziția vociferării.

E foarte simplu să fii fericit. Nu ai de respectat decât o singură regulă: să nu te gândești la celălalt.

Nu poți risipi umbrele. Numai ea, singură, lumina le poate risipi definitiv. Ca om nu poți avea izbândă în lupta cu îngerul umbrelor, ci numai victorii parțiale. Plătim atât de greu pentru fiecare dintre acestea și uităm atât de repede sensul lor. Conștiinta lucrează ca un deja-vu asupra orientărilor zilnice.

După cum locuiești în inima și ochiul aproapelui tău.

Câți oameni au crezut în tine?... dar mult mai relevant e în câți ai crezut tu? la rândul tău.

Știi, ar trebui să scriu continuu, ar trebui scris fără oprire.

2008 *(fragment)*

A asculta liniștea. Nu mai întâlnesc prin textele noilor cărți nimic despre asa ceva. Se pare că oamenii au încetat să mai asculte liniștea odată cu moartea romantismului.
Am primit comanda să scriu despre și pentru un 1 milion de români.1 milion de români, toți emigranți, toți săraci și cu dor de înavuțire. Despre cum suportă haina de emigrant.
Capul îmi vâjâie și am senzația că aș avea acolo două pietre care se lovesc una de alta. Creierul mic si creierul mare. Apoi mă gândesc că poate sunt carul mare și carul mic și asta ma reconfortează un pic. Nu? Nu e puțin lucru să descoperi că poți purta acolo așa ceva: cerul. Cerul dinăuntru.

Interesant este să privești dintr-o singură poziție, dintr-un singur punct. Nu din mai multe unghiuri. Nu!

- Vă rog să luați loc. Poftiți, aveti aici coli și ...ce preferați? acesta, ori?....da, bun. Vă rog să scrieți tot ce vi s-a întâmplat de la sosirea dumneavoastra în țară. Nu vă grăbiți, avem tot timpul. Până terminați, va rog să ma scuzați, voi fi în biroul alăturat...dacă aveți nevoie de ceva, mă găsiți acolo.
Tipul zâmbi și se-ndreptă spre ușă. Neașteptat în prag se-ntoarse:
- Știți, e o zi atât de încărcată în "*evenimente*". Astăzi totul se întâmplă. Tonul se dorea a fi o scuză…și închise ușa.
"Evenimente ?!" Ce ma-sa or fi însemnând pentru el "*evenimente*"? Mintea îmi alerga razna. Trecu jumătate de oră. Colile neatinse. Ce aveam să scriu? Într-un tarziu am început cu greu un rând. Era mai bine. Cunoșteam formulele *"vă rog să nu vă îngreunați situația"* ori "*dacă doriți un avocat, vă rog"* si le detestam cu toate că recunoșteam că o astfel de atitudine este mai mult decat imprudentă. De altfel eram obosit și într-atât de sătul că pentru moment aș fi preferat orice loc, fie și o celulă. Asta mă făcea acum sa scriu nervos și poate nu coerent. Nu mai conta.
"*Anii*" nu se dădeau în baza greșelilor de exprimare. Târziu aveam să aflu fatidica diferență între "cu" și "în". O diferență de 3 ani……..Vă rugăm să așteptați aici! O bancheta sta

rezemată de peretele unui coridor lung, deasupra ei se inscripționase evocativ: *Sală de așteptare*. Și asta m-a scos din minți. Kafka curat.

2009 *(fragment)*

Prietenia, această promisiune a atingerii inefabile, rămâne o problemă de balistică.

Familie: totul se petrece ca într-un film mut. Mai întâi un bărbat lăsând o notiță nervos scrisă. Urmează patru minute de peliculă goală, după care apare un nou personaj: soția acestuia. Citește. Pare să nu fie ceva important. Apoi un cadru emoționant: copiii aranjându-se ordonat în jurul mesei. *(scenariu)*

Allas, am încercat toate tinerețile din mine. Niciuna nu a funcționat. Mult mai ușor am ajuns la o înțelegere cu bătrânețea mea.

În aceasta insolență a naturii topind ferestrele dimineților noastre stă încifrat și semnul destituirii. Ca-n Dante.

Ca măsura oficială pentru această letargie și pentru a nu slăbi ritmul a fost decretată de urgență nașterea prematură… generalizată.

Mă întreb dacă Augustin a cunoscut leandrul?! Aleanul vrei sa spui? Nu aleanul, ci leandrul? Ce ți-a mai cășunat și cu asta? ...Dar etruscii?! Hai, că bați câmpii!

Și dacă noi oamenii suntem timpul tuturor lucrurilor măsurând cald chipul de sticlă al acestora? Necontenit ne reversăm peste ele. Cu maximă viteză.

Scriitorul este un flămând care înghite mai multă realitate decât poate digera. De aici și arta lui.

Cei mai de temut critici sunt cei care tac. Printre aceștia sunt și prietenii mei. Cei mai acuți critici ai mei au fost chiar prietenii mei.

-Ce faci aici, măi Ioane?

-Iaca, trezesc morții să le-ncălzesc potcoavele. (rescriere de proverb)

- Ce faci, Dane?
- Ungheresc. (provincialism dialectal)

“Contează ce hrănești în tine cu ceea ce citești!' (și nici măcar nu știu cine e autorul)

Cuprins

2003-2004 (fragment) .....pag. 4

2005 (fragment) .....pag. 9

2006 (fragment) .....pag. 18

2007 (fragment) .....pag. 21

2208 (fragment) .....pag. 24
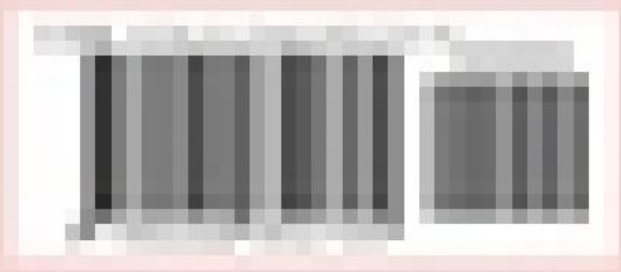
2009 (fragment) .....pag. 26